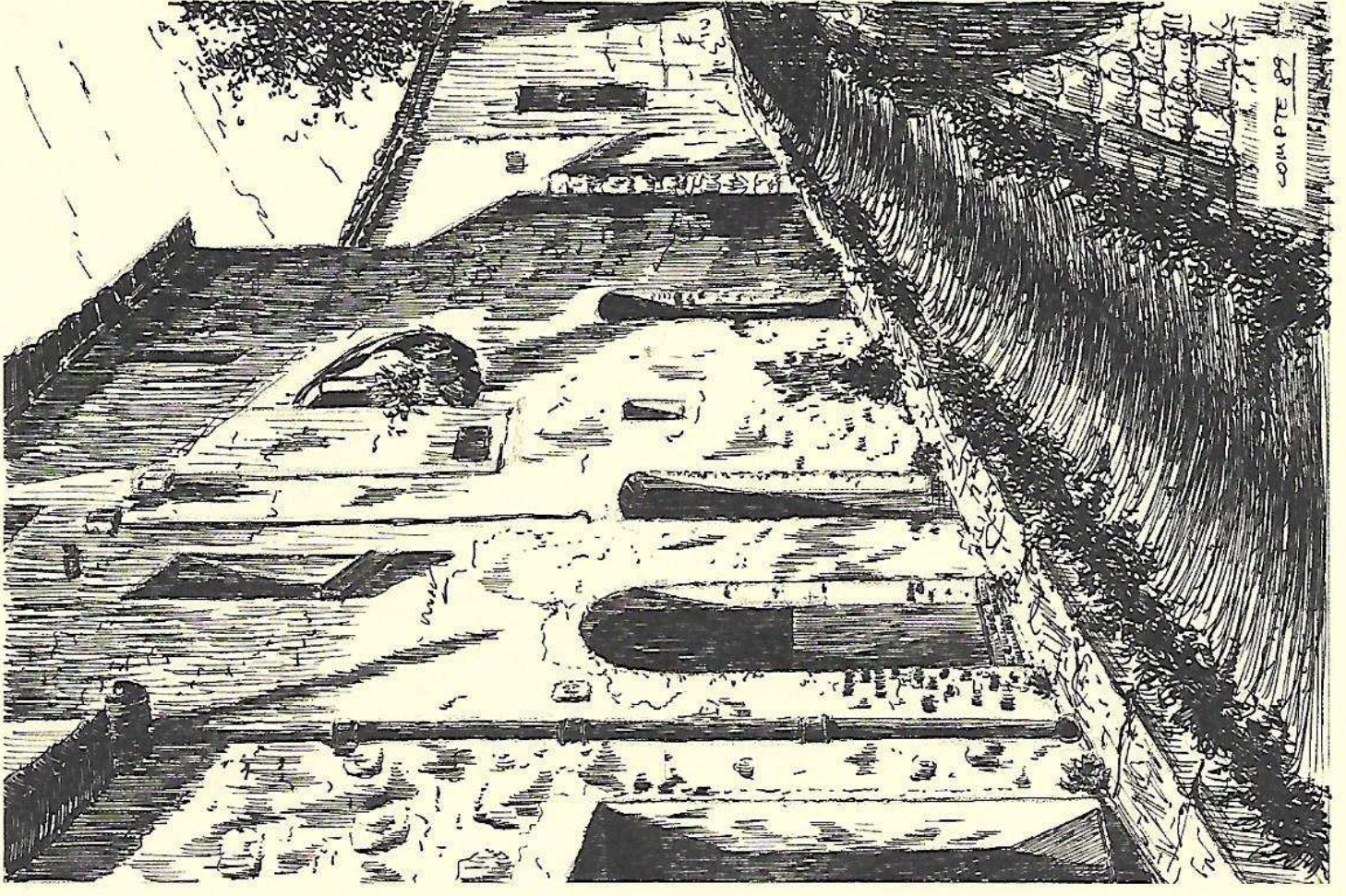

Nº 004

Dibuix original de Feliu Compte
Recopilació de dades històriques de Joan Rosàs

D'aquesta onzena Nadala, editada per Amics de Badalona,
se n'han imprès 1.350 exemplars numerats.
1989

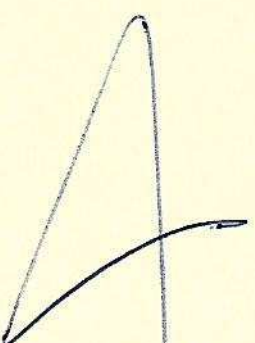
El carrer de la Costa no és només el més típic de Badalona, sinó que també és un dels més antics. Probablement data del moment fundacional de la ciutat, ara fa vint-i-un segles. Almenys això semblen confirmar les restes d'una claveguera romana descoberta fa uns anys a la part baixa del carrer, durant les obres d'enderrocament de can Nyorra i de la construcció del dissortat edifici actual. A mitja Costa s'hi alçava l'edifici neoclàssic de can Real, un dels més bonics de Dalt la Vila, que durant molts anys donà nom al carrer, el qual anteriorment s'havia dit «la costa d'en Pere Garriga». Dels tres carrers costeruts que duïen a la petita vila de Badalona aquest es denominava «la costa d'en Real», mentre que el carrer de Barcelona era «la costa del Fideuer», i el carrer Fluvià «la costa del Meco», a causa dels noms de les principals cases de cada un d'ells. Cal Fideuer i cal Meco encara segueixen posant una nota d'història al nucli antic, però la casa d'en Real va ser enderrocada i substituïda per un altre edifici desafortunat. Mentre que avui el carrer de la Costa és una via habitualment solitària, fins fa menys d'un segle fou una de les més transitades de la Vila. La inexistència del carrer del Temple feia que aquest fos l'únic camí que duia a la plaça de la parròquia de Badalona. Era a més la comunicació normal entre Dalt la Vila i el barri mariner. Així doncs, d'alguna manera, era el carrer major. Es prolongava en un camí que duia fins a la platja: «el camí de mar». Amb els anys les vores d'aquest camí foren edificades i donaren lloc als actuals carrers de Sant Anastasi i del Mar. El mateix emplaçament de la casa de la Vila és doncs una conseqüència d'aquest vell carrer oblidat. Pel carrer de la Costa hi passaven totes les processons de Badalona. La del Dijous Sant, però, oferia especials dificultats en haver de baixar amb els misteris a coll per un lloc amb tant de pendent. Per això, a partir de l'any 1775 es va invertir l'ordre de l'itinerari i la processó s'acabava pujant, en lloc de començar baixant, per aquest carrer. A causa d'això, i també perquè en aquell temps els portants o «valents» (com els deien aleshores a Badalona) eren molt pocs, fou costum dels badalonins anar-hi a veure la processó, i fins i tot fer juguesques, per saber qui seria capaç de pujar el Sant Crist d'una sola empitrada fins al capdamunt. Segons l'historiador Josep M. Cuyàs destacaren en aquesta mena de campionats «el Llarg de can Banús», «el Lligero de can Cabanyes» i «l'hereu Favet». També servia aquest carrer de desguàs de les aigües pluvials de Dalt la Vila, que per aquí se n'anaven al mar. Per evitar les destrosses que hi produïen els aiguats, l'any 1842 l'Ajuntament va encarregar un projecte a l'arquitecte Francesc Renart, que va decidir fer-hi escales. La idea no va prosperar i finalment es va resoldre amb el sistema que encara perdura i que, malgrat el seu estat de deixadesa, dóna tanta gràcia al carrer de la Costa.

El President de l'associació

AMICS DE BADALONA

en nom propi i del

Consell Director de l'entitat
us desitja molt bones festes

Nadal del 1989